

יוני תיקי, הירושלמי

אמו של זוהר ארגוב עומדת ליד אחיו מול הקבר. כעבור ארבעה ימים זרקה לחלל האשה:

"הוא לא התאבד"

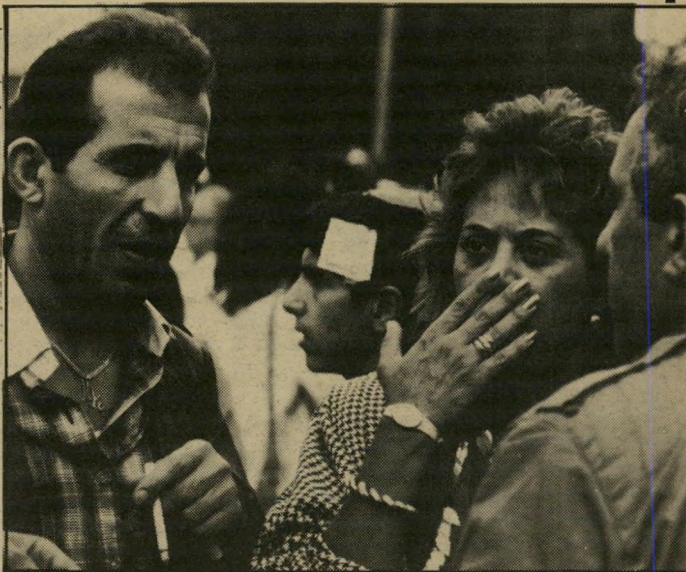
לחזור לכלא. הוא פגש את הבחורה. אילו זוהר היה אונס אותה, היא מיד היתה מספרת לבעלי על זה. בחורה שמנסים לאנוס אותה, ברגע שהיא פורגשת בן-אדם זר היא מספרת לו על זה לא? לפני שבועלי בא, היא אף הלכה עם זוהר לשכנה להזמין מונית, כי הטלפון בית שלנו מקולקל. השכנה סיפרה שהבחורה לא היתה חבולה,

על עבירות סמים וגניבת-נשק, הוא הובא לתחנת-המישטרה בראשון-לציון, שם היה עצור עד יום ההתאבדות, היום השישי. מלכה טענה שלא ייתכן שזוהר התאבד בגלל האונס, שכן לטענתה כלל לא היה אונס. היא גם סיפרה שערב לפני מותו היתה אצלו בביקור, ואו סיפרו לה שוטרים שהבחורה בכלל לא

ערון ניגש אלינו ואמר: בכל יום שישי יש במועדון בקושי עשרה אנשים, ועכ"פ שיו יש כזה פיצוץ! אני לא זוכר כזה פיצוץ!"

האם היה אונס?
מוצאי אותה השבת, לילה לפני החזרה לכלא, יצא זוהר אר-

ערון צפירי, העולם הזה

ערון צפירי, העולם הזה

כוכבי-הזמר אביו מדינה ומרגלית צענני, היו שניים מתוך כוכבי-זמר מיזרחיים רבים שבאו לחלוק כבוד אחרון לזוהר ארגוב, מי שהיה מלך-המוסיקה המיזרחית בארץ.

סיפרה שבפעם האחרונה שראתה אותו הוא נראה מחריד. כרמית צור (מימין) היתה גם היא ידידה קרובה שלו. "היה לו הכל והוא נשאר בלי כלום."

"הוא נראה מחריד!" שוש צברי (משמאל) היתה ידידתו הקרובה של ארגוב במשך שנים. היא

והיא אפילו נפרדה מזוהר בנשיקה. אז ברור שהוא לא ניסה לאנוס אותה! הטענה המרכזית של מלכה, המור כיחה לדעתה שכלל לא היה אונס, היא זו: "הבחורה הזומנה להעיד במישטרה על האונס, ולא הגיעה בכלל. זה מוכיח

באה להעיד על מיקרה-האונס, ולכן, לטענתה, אמר אחד השוטרים לזוהר כי אין לו סיבה לדאוג, שכן התיק ייסגר. "לא יכול להיות שזוהר אנס אותה. ביום ראשון בבוקר שלחתי את בעלי להעיר את זוהר, כדי שלא יאחר

גוב עם הזמר ישי לוי וחברתו לביילוי. לפנות בוקר נפרד מהם לוי, כדי לקנות אוכל. זוהר והבחורה נסעו לברם לבית אמו של זוהר. ביום הראשון התלוננה הבחורה כי זוהר ניסה לאנוס אותה. תחת לחזור לכלא-עתלית, שם ישב

משוכנעת גם היא שזוהר לא התאבד. "רצחו אותו!" טענה, "לא רצו שהוא ישיר על הבימה!" המישפחה כולה דורשת שתקום וע-דתיחקירה מחוץ למישטרה, שתחקור את נסיבות המוות. "במישטרה כולם מכסים אחר על השני", אמר האח בצל"א, "אנחנו רוצים שגורמים מכתוז יחקרו את התאונה!" והאחות מלכה: "עד עכשיו עוד לא קיבלנו את הרוח הפאתלוגי, למה לא העבירו לנו אותו? אנחנו רוצים לראות אותו כמו עינינו לדעתינו, כל הסיפור היה מתוכנן." ואמא עורקבי: "לא רצו אותו על הבימה, אז עשו לו את זה. ביום השישי לפני המוות בא זוהר לחופשה, ובערב הלכנו כל המישפחה לראות אותו מר פיע במועדון הפלקה." היא עצמה את עיניה האדומות מבכי ונוכרה: "היה כל-יך מוצלת. המועדון היה מלא באי נשים, המונים היו שם, עמדו על הח' לונות כדי לראות את זוהר. בעל-המור

זוהר לא התאבד! אני בטוחה "בוה! אני הרי מכירה אותו טוב. זה לא האופי שלו. הוא עבר בחייו תקופות הרבה יותר קשות מזה. עכשיו, שבועיים לפני השיחור, לא היתה לו שום סיבה להתאבד!" כך אמרה "בהח' לטיות רבה מלכה, אחותו של זוהר, ארבעה ימים אחרי ההלווייה כשישבה שיבעה עם מישפחתה. המישפחה הקימה בחצר-ביתם סוכה גדולה, ושם קיבלה את פני מנחמיה. "בבית לא היה מקום לכולם" הסבירה מלכה. עשרות אנשים מכל רחבי הארץ באו לנחם את המישפחה. על שולחן ארעי היה מונח, כנהוג אצל העדה התימנית, כיבוד ואוכל רב. "אנחנו עדיין המומים." אמרה מלכה "לא מעלים עדיין את מה שקרה. רק כשהיה לבר בבית אתחיל להתמודד עם הכאב. לאמא יישאר כתם שחור תמיד." אמו של זוהר, יונה עורקבי,